

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Επικίνδυνη κίνηση

Η απειλή διεξαγωγής δημοψηφίσματος εντείνει την αβεβαιότητα γύρω από το τι θα συμβεί στη χώρα κατά τις επόμενες εβδομάδες. Η αβεβαιότητα σκοτώνει την πραγματική οικονομία και αρχίζει να θέτει

σε κίνδυνο τον τουρισμό, τον έναν κλάδο που κρατάει τον τόπο όρθιο. Αν ο κ. Τσίπρας πετύχει μια συμφωνία, είναι σχεδόν βέβαιο ότι θα έχει τη στήριξη μεγάλου μέρους της αντιπολίτευσης. Αν η συμφωνία που θα

του προσφερθεί δεν περνάει από το δικό του κόμμα, θα πρέπει να βρει συμμάχους έξω από αυτό, μέσα στη σημερινή Βουλή. Το δημοψήφισμα μπορεί να θέσει σε αμφισβήτηση τις θεμελιώδεις επιλογές της χώρας

από την εποχή του Κωνσταντίνου Καραμανλή, πράγμα επικίνδυνο. Οι εσωτερικές κυβερνητικές αντιφάσεις δεν μπορούν να είναι η δικαιολογία για μια τόσο επικίνδυνη κίνηση.

Η ΑΥΓΗ Του Γιώργου Ανανδρανιστάκη

Κυριάκος, Ντόρα, Λοβέρδος: Προσοχή, θέλουν να μας κυβερνήσουν!

Σαν να μη μας έφταναν οι νυν αρχηγοί των μνημονιακών κομμάτων, έχουμε και τους επίδοξους αρχηγούς, οι οποίοι είναι -ω του θαύματος!- χειρότεροι από τους σημερινούς. Ναι, καταλαβαίνω, το να είναι κάποιος χειρότερος από τον Σαμαρά και τον Βενιζέλο συνιστά παραβίαση των νόμων της φύσεως. Τι να κάνουμε όμως, έχουν κι οι νόμοι της φύσεως τα παραθυράκια τους. Ιδού λοιπόν οι επίδοξοι διάδοχοι...

Κυριάκος Μητσοτάκης: Εξέχον μέλος της οικογένειας Μητσοτάκη και ταυτοχρόνως ζωντανή απόδειξη ότι η εξέλιξη των ειδών δεν ισχύει κι ας λέει ό,τι θέλει ο Κάρολος Δαρβίνος. Αυτοπλασσάρεται ως ο ιδανικός διάδοχος του Σαμαρά στην ηγεσία της Ν.Δ., με το επιχείρημα ότι υπήρξε ο πιο αδίστακτος μνημονιακός υπουργός, σε αντίθεση με άλλους συναδέλφους του που υπέγραψαν κοιτάζοντας αλλού. «Εγώ την τρόικα ζητούσα να τη δω από μόνος μου» δήλωσε ο κ. Μητσοτάκης, αποκαλύπτοντας ότι έχει ξεμείνει από παρέες Ελλήνων και αναζητά συντροφιά από το εξωτερικό. Ο Κυριάκος Μητσοτάκης εμφανίζε-

ται ως ο κατεξοχόν εκπρόσωπος της νεοφιλελεύθερης πτέρυγας, δεν διστάζει ωστόσο να υποδυθεί τον ακροδεξιό για να χαϊδέψει τα αυτιά των ψηφοφόρων της Ν.Δ. Προσφάτως υπερασπίστηκε σθεναρά το δικαίωμα των βουλευτών να εκστομίζουν τη λέξη «λαθρομετανάστης» και γενικώς φωνάζει διαρκώς και αδιαλείπτως, βάζοντας σε δοκιμασία την εικόνα που με τόσο κόπο έχει φιλοτεχνήσει. Σαν να πουλάει ο Αλέξης Κωστάλας ψάρια στη λαϊκή της Καλλιδρομίου.

Ντόρα Μπακογιάννη: Στην Αγγλία είχαμε τους αδελφούς Milliband, τον Εντ και τον Ντέιβιντ, που διεκδικούσαν την αρχηγία του Εργατικού Κόμματος, στην Ελλάδα έχουμε τους αδελφούς Millionband, που διεκδικούν την ηγεσία της Ν.Δ. Εκτός από τον Κυριάκο, την ηγεσία διεκδικεί και η Ντόρα και καλά κάνει: Ο ελληνικός λαός την αγαπάει και της το έδειξε δίνοντας 2,9% στο κόμμα της, τη Δημοκρατική Συμμαχία. Προς τα εκεί άλλωστε, προς το 2,9%, οδεύει και Ν.Δ., οπότε η Ντόρα διαθέτει την απαραίτητη τεχνογνωσία για τη διαχείριση

τέτοιων μεγεθών. Θα γίνει μάχη μέχρις εσχάτων, με τελικό νικητή την κ. Μπακογιάννη, που διαθέτει καλύτερο βιογραφικό. Σύμφωνα με το ημερολόγιο της γραμματέως του, η Ντόρα επικοινωνήσε με τον Χριστοφοράκο της Siemens 102 φορές, ενώ ο Κυριάκος μόλις 90 και αυτές οι 12 μονάδες είναι πολύ δύσκολο να καλυφθούν στο διάστημα που απομένει.

Ανδρέας Λοβέρδος: Στα χρόνια του Μνημονίου διέλυσε την αγορά εργασίας, την κοινωνική ασφάλιση, την υγεία, την πρόνοια, πρόγκηξε τους γέρους επειδή «δεν πεθαίνουν κιόλας», έστειλε, μαζί με τον Χρυσόχοϊδη, στη φυλακή τις οροθετικές γυναίκες. Με τέτοιο βιογραφικό είναι ο φυσικός διάδοχος του Βενιζέλου στην ηγεσία του ΠΑΣΟΚ. Θα μπορούσε, επίσης, να είναι και ο φυσικός διάδοχος του Τόνι Σοπράνο στην εταιρεία ανακύκλωσης σκουπιδιών στο New Jersey. Ό,τι κι αν συμβεί στο μέλλον, ο Ανδρέας Λοβέρδος θα μείνει στην Ιστορία ως ο ιδρυτής της «ΡΙ.Κ.Σ.ΣΥ.» -ΡΙΚΣΣΥ, μην κάνεις κακά στο χαλί!- του κόμματος με το πιο γελοίο όνομα.

ΤΟ ΒΗΜΑ

Αφήστε τα δημοψηφίσματα, πάρτε την ευθύνη

Η συζήτηση για δημοψήφισμα που έχει ανοίξει με πρωτοβουλία κυβερνητικών στελεχών αλλά και του ίδιου του πρωθυπουργού, είναι μια πολιτικά έωλη πρωτοβουλία που εγκυμονεί παράλληλα πολλαπλούς κινδύνους και για τη διαπραγματευτική διαδικασία, αλλά και για την οικονομία. Την ώρα που υποτίθεται η κυβέρνηση προσπαθεί να βάλει τη συζήτηση με τους δανειστές σε μια πιο ορθολογική και ρεαλιστική ρότα, η επαναφορά της απειλής για δημοψήφισμα σε περίπτωση που η συμφωνία δεν είναι συμβατή με τις προεκλογικές υποσχέσεις του Σύριζα, επιτείνει την αβεβαιότητα που μαστίζει τη χώρα.

Η Κυβέρνηση και ο κ.Τσίπρας, έχουν μια νωπή λαϊκή εντολή για να διαπραγματευτούν μια καλύτερη συμφωνία, από την προηγούμενη κυβέρνηση που όμως σε καμιά περίπτωση δεν θα βάζει σε κίνδυνο την παραμονή της χώρας στο ευρώ. Τα λάθη και οι αστοχίες που έγιναν ως τώρα, όπως παραδέχονται πια και τα ίδια τα κυβερνητικά στελέχη, οδήγησαν σε χάσιμο πολύτιμου χρόνου και στη δημιουργία συνθηκών οικονομικής ασφυξίας. Περιθώρια για άλλες μπλόφες ή άλλες ψευδαισθήσεις δεν υπάρχουν. Ο πρωθυπουργός και το επιτελείο του έχουν την ευθύνη και την υποχρέωση να διαπραγματευτούν, μέσα στον ελάχιστο χρόνο που απομένει, το συμβιβασμό που διεκδικούν και να αναλάβουν παράλληλα το πολιτικό κόστος των αποφάσεών τους.

Οι ηγέτες εκλέγονται για να κυβερνούν, για να παίρνουν αποφάσεις και πρωτοβουλίες και όχι για να μεταθέτουν τις ευθύνες στις πλάτες των πολιτών. Αυτό είναι και το νόημα και το τίμημα της δημοκρατίας. Η αιωρούμενη απειλή για δημοψήφισμα αφενός δεν απαλλάσσει την κυβέρνηση από το πολιτικό κόστος και αφετέρου εγκυμονεί τεράστιους κινδύνους για μια ήδη παραλυμένη οικονομία. Ας σκεφτούν ο κ.Τσίπρας και τα στελέχη του τη δραματική εκροή καταθέσεων, λόγω της αβεβαιότητας τόσο στην προεκλογική περίοδο όσο και στη συνέχεια και ας συνειδητοποιήσουν τι μπορεί να γίνει αν μπούμε σε μια περιπέτεια δημοψηφίσματος, που όποιο κι αν είναι το ερώτημα, στο τέλος θα μετατραπεί αντικειμενικά σε δίλημμα για την παραμονή μας ή όχι στο ευρώ.

ΕΘΝΟΣ

Μέτρα με... μέτρο

Δεν δείχνει διατεθειμένη η κυβέρνηση να παραβιάσει (προς το παρόν τουλάχιστον) τις «κόκκινες γραμμές» της για να επιτύχει την επιθυμητή σύγκλιση με τους εταίρους και δανειστές, αλλά σύμφωνα με όσα από πηγές της ακούγονται είναι αρκετές οι εκπλήξεις, και όχι φυσικά ευχάριστες, που σκέφτονται να μας επιφυλάξουν προκειμένου να επιτύχουν τη μεγαλύτερη δυνατή αύξηση εσόδων.

Ήταν σαφής και συγκεκριμένη η προεκλογική δέσμευση του ΣΥΡΙΖΑ ότι η πάταξη της φοροδιαφυγής θα αποτελούσε το βασικό όπλο με το οποίο θα επιδίωκε ν' αυξήσει τα δημόσια έσοδα. Και εξυπακούεται ότι τα όποια μέτρα κινούνται προς αυτή την κατεύθυνση είναι όχι μόνο επιθυμητά αλλά και επιβεβλημένα. Μακάρι ν' αποκτήσουν κάποια στιγμή οι δημόσιες υπηρεσίες τη δυνατότητα να διασφαλίσουν την είσπραξη των φορολογικών εσόδων στο σύνολό τους.

Αλλά στον βαθμό που αυτό δεν είναι δυνατό, δεν σημαίνει ότι η κυβέρνηση θα πρέπει να περάσει στο

άλλο άκρο και να επιδιώξει την κάλυψη των δημοσιονομικών αναγκών ή την ικανοποίηση των απαιτήσεων των εταίρων και δανειστών μας με μέτρα τα οποία ως αντιπολίτευση είχε καταγγείλει με τον αυστηρότερο δυνατό τρόπο, όπως είναι, για παράδειγμα, ο ΕΝΦΙΑ.

Η με μέτρα επανειλημμένα καταδικασμένα όπως η επιβολή έκτακτης εισφοράς σε μεσαία εισοδήματα επιπλέον των όσων ήδη ισχύουν και έχουν ως αποτέλεσμα το εισόδημα των 30.000 ευρώ, για παράδειγμα, να είναι στην πραγματικότητα αισθητά μικρότερο.

Η ακόμη και με υπερβολικά γενναιόδωρες εκπτώσεις (της τάξης του 15%) για όσους είναι διατεθειμένοι να πληρώσουν εφάπαξ τον φόρο εισοδήματος, διότι ναι μεν εμφανίζεται ως μπόνους για συνεπείς φορολογουμένους, αλλά τελικά θα λειτουργήσει ως προνομακική φορολογική μεταχείριση των πλουσίων, διότι μόνο αυτοί έχουν στις μέρες μας τη δυνατότητα εφάπαξ καταβολής σημαντικών ποσών.